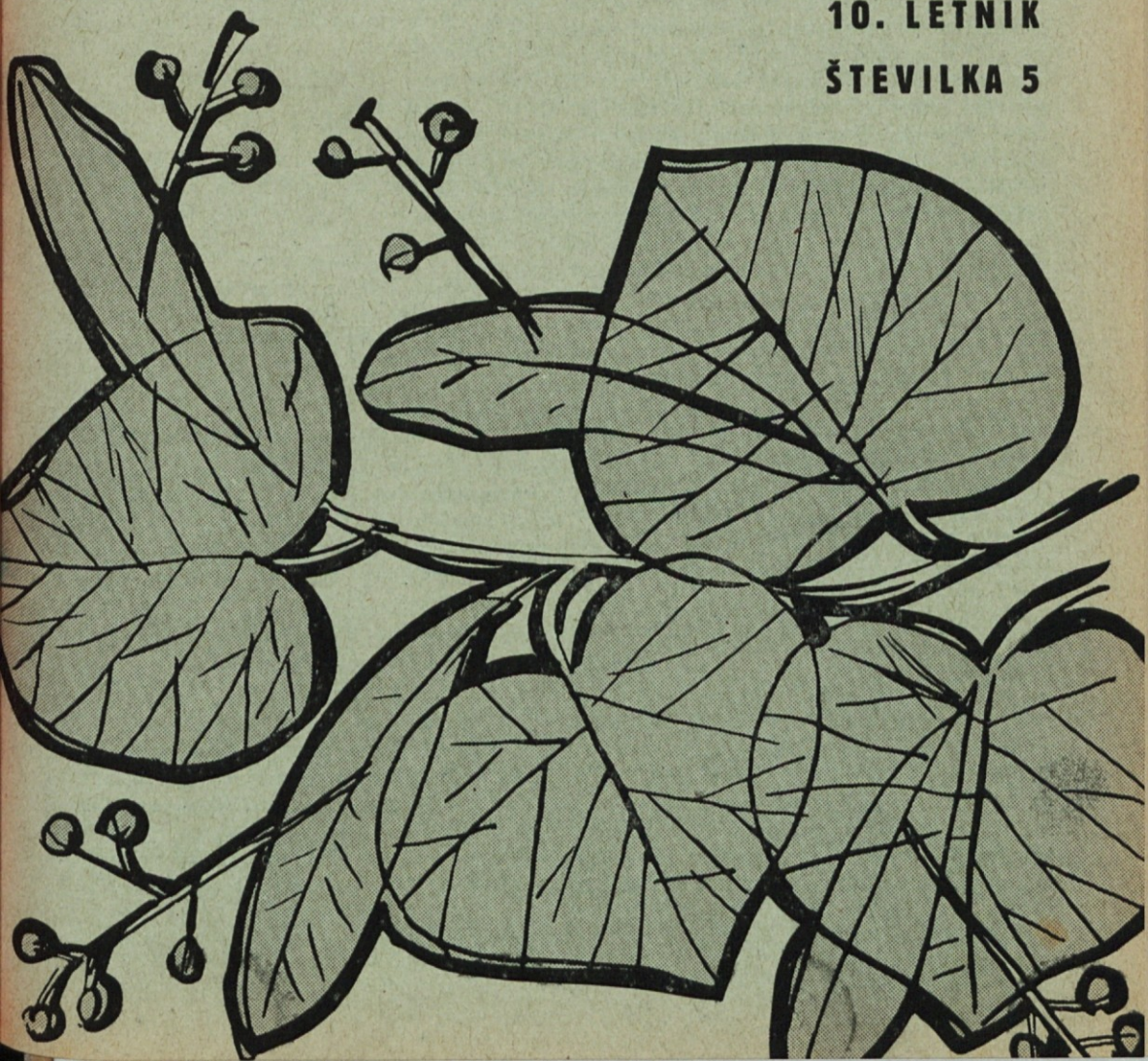

NAŠALUČ

10. LETNIK

ŠTEVILKA 5

TAM GORI ZA NAŠO VASJO

Tam gori za našo vasjó
tri lipe zelene cvetó.
In sonce rumeno se smeje
v zelene te lipice tri.

Tam gori za našo vasjó
v treh lipah tri ptičke pojó.
I, kaj pa pojo mi tri ptičke
v treh lipicah tam za vasjo?

Tam gori za našo vasjó
tri ptičke takole pojó:
da zemlja slovenska je naša,
da naše so lipice tri.

Pomlad na Tolminskem

Bilo je majevo jutro. Tako lepo kakor pomlad na Tolminskem. To je pomlad ozkih in globokih dolin s šumečimi vodami in vonljivim hladom, ki sika izpod bregov in napetih lazov na dolgočasno, lahkomišno cesto. Mahedrava cesta, kakor Tolminec, ki se je opil. Iz ovinka gre v ovinek. Nikoli ne ve popotnik natančno, koliko ima ovinkov za seboj in koliko pred seboj. Samo to ve, da bo za enim prav gotovo vas ali selo ali vsaj polje. Tam se bo dolina razširila v trikotno ustje nove stranske doline. Tam sloni na prisojnem bregu devet, včasih dvajst koč s preprosto ograjenimi vrtiči med bujnimi lazovi. Tam prekipeva v najbolj suhem poletju dvoje lesenih korit, eno v gornjem, drugo v dolnjem koncu vasi. Potok, ki se je izvil iz stranske globeli, deli vas, obokan most jo veže. Iz ovinka se je upognila cesta v vas. Hiše so nad cesto. Pod cesto je njiva, je sadovnjak, je laz, je gol in ilovnat strmec. Ledina se je utrgala v marčevi noči in sesedla nizko doli na produ dolinske reke. Prisojen, zatišen je kraj, bujna je rast in zgodnja. Vse diši. Diši laz in prod diši. Diši cesta, ki je bukovje in robidovje nanese nanjo bogate rose. Diši skalna steza nad cesto s svojim bohotnim mahom in volovjim jezikom. Celo rosa diši. Vas diši. Vonj vasi je vonj platna. Belijo ga v lazu. Svojih trideset vatlov ga je razmetala nevesta po sočni travi in tolstem trpotcu. S periščem je zajela vodo iz vedra in jo vrgla po platnu in gre ob njem kakor

ob beli poti. In je ves laz poln sladkega hlada in vonljivega hlapa, in je slika vasi, kakor prečudno živa akvarelna slika: same mokre barve, sama svežost. Iz skale nad cesto sika na cesto, da je mokrotna in ni blatna in je ozračje toplo in ni soparno in je žensko lice mehko in ni raskavo in so oči nevestine vlažne in vedre in zdrave, kakor izmite v sanjah prve in tajne ljubezni.

Ivan Pregelj

ZGODBE ROJAKOV...

Rojak Baloh iz Sedla na Primorskem si je postavil v predmestju avstralskega glavnega mesta Sydney lepo domačijo. Ob njegovem zemljišču so sedaj potegnili novo cesto. Treba je bilo dati novi cesti ime. Niso šli iskat daleč. V Balohovo domačijo so se zagledali in rekli: ta cesta naj bo Baloh Street. Tako je dobila cesta v Sydneyu ime po Slovencu.

V MESECU JUNIJU

kot vsako leto »Naša luč« ne bo izšla. Konec junija pa vas bo pozdravila jubilejna številka.

*

Slovenci! Pristopajte v »Molitveno zvezo za slovensko domovino«! Pišite na naslov: **Alojzij Košir, Pension St. François, Morestel** (Isère) Francija.

*

REŠITEV UGANK IZ 4. ŠTEVILKE „NAŠE LUČI“

Pravokotnik: vera, edin, Lurd, igla, koza, Adam, noga, ovca, čelo. — **VELIKA NOČ.**

Magična križanka: Vod.: 1. krasotec, 9. rokavah, 10. Akkra, 11. Ga, 12. Sora, 13. Rem, 14. Oma, 15. Juno, 16. ta, 17. rubin, 18. evgeniki, 20. Chamonix.

Številčnica: 816

357

492

*

LISTNICA UREDNIŠTVA

Primk, Luksemburg: Smo prejeli, hvala.
Brgoč, Helden, Norveška: Najlepša hvala! Bomo pošiljali.

Grad F., Denver, USA: Smo prejeli za oba.

Cenčič, Mlle., Francija: Smo dobili. Hvala!

MAJ 1961

Šmarnic, vijolic, marjetk
in drugih majniških cvetk
iz srca rad bi vam dal,
rojaki, v pomladni pozdrav!

Urednik

MATI V PREGOVORIH

Lena mati, lena hči.

Če mati umrje, preneha
družina.

Materina molitev iz mor-
skega dna dviga.

Ni bilo še tako zlobne ma-
tere, da bi ne imela rada do-
bre hčerke.

Vsi so otroci iste matere,
a ne istega razuma.

Mati da otroku mleka v
usta, a svoje pameti mu ne
more vliti v glavo.

Mati brez ljubezni je dan
brez sonca.

Mati in oče sta nas naučila
govoriti, svet pa nas je nau-
čil molčati.

Materina ljubezen je veli-
ka, a božja ljubezen je še
večja.

NERVOZNA GOSPA

Boječa in nervozna gospa
se je vozila z brzovlakom.
Vlak je bliskovito drvel in
na nekem kraju po progi
močno navzdol. »Kaj ni ne-
varno, ko je proga tako
navzdol?« vpraša gospa spre-
vodnika. »Nič strahu, gospa!
Vsa kolesa pri vagonih ima-

Ob prazniku dela

Pred leti je bil dan dela še dan zahtev in borb de-
lavskih množic za njih pravice. Napori za dvig delav-
skega stanu so rodili lepe sadove. Delavstvo ni več brez-
pravna raja, katero bi delodajalec mogel izkoriščati po
mili volji. Zato je dan dela zgubil svoj revolucionarni
značaj. Shodi in slovesni obhodi 1. majnika služijo danes
predvsem proslavi pridobljenih zmag v socialni borbi.

Toda na problem dela ne smemo gledati preveč po-
vršno, materialistično. Resnični socialni problem delavstva
namreč ni samo vprašanje plač, prostega časa, socialne
oskrbe itd., marveč tudi in predvsem vprašanje dela v-
čeve osebe in njegovega pravega odnosa do
dela.

O tem danes kratko besedo.

Delo je najprej božje naročilo. Ko je namreč Bog
ustvaril prva človeka, jima je naročil: »Podvrzita
si zemljo« (1 Mojz 1, 28). To naročilo je dosledna
posledica človekove narave, ki jo je Bog ustvaril »po
svoji podobi in sličnosti« (1 Mojz 1, 26). Kakor je Bog
tvoren, stvarilen, dejaven Bog, je tudi človek, njegova
podoba, tvoren, stvarilen, dejaven. Bog mu je dal razum
in željo za napredovanjem, težnjo za velikimi dejanji,
moč volje ter spretnost rok in k temu ogromno delovno
področje: zemljo in vesoljstvo s svojimi prvinami in ato-
mi, skritimi zakladi in silami.

»Plodita se in množita ter napolnita zemljo; podvrzita
si jo in gospodujta ribam morja in pticam neba« (1 Mojz
1, 28).

Prvi delodajalec na zemlji je torej Bog sam.

Prvi delojemalec pa je človek v trenutku, ko je izšel
iz božjih stvariteljskih rok.

Kmet stavlja v zemljo seme in Bog daje rast. Stvarnik
nudi kamenje in zidar gradi stavbe. Rudar koplje rudo,
ki jo je božja roka po svojih zakonih pred tisočletji zva-
rila v osrčju zemlje. Inženir pri izdelovanju strojev
uporablja prvine, ki so Stvarnikovo delo.

S svojim delom človek torej **SODELU-
JE** s Stvarnikom pri urejanju in dovrše-
vanju stvarstva.

Bog ima tako zaupanje v človeka, da mu prepušča
inicijativo pri urejanju sveta. Daje mu gradivo in svojo
moč; človek pa dela in gradi, kadar hoče in kakor hoče.

Nagrada za človekovo delo ni samo pridelek in zaslu-
žek, temveč tudi izdelek sam, rast njegovega kraljestva
nad vidnim svetom in zadovoljstvo ob tem.

Človeka je Bog ustvaril za srečo in postavil ga je na
zemljo, da bi mu bila v veselje.

Cvetoča pomlad v Števerjanu v
Goriških Brdih.

Toda kaj?!

Kako to, da delo, ki je po božji zamisli nekaj tako imenitnega, tako često uničuje delavca, seje razdor med ljudmi, ruši svet, dobrine stvarstva obrača v korist samo nekaterih ter ošabnega človeka postavlja v borbo proti Bogu?

Saj bi delo po svoji naravi in po božji zamisli vendar moralo človeka spopolnjevati, družiti vse človeštvo v skupen napor, urejati in dovrševati svet v službo človeku in v čast Bogu.

Tako bi po božji zamisli v resnici moralo biti. V sv. pismu namreč beremo: »Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je dobro« (1 Mojz 1, 31). Vse je bilo v redu: svet je bil v oblasti človeka, človekovo telo podrejeno duhu in človekova duša v ljubezni združena z Bogom.

Začetek vse nesreče je v upor duše proti Bogu. Upor duše proti Bogu je imel za posledico upor telesa proti duhu in upor sveta proti človeku.

Z neredom v svetu in v človeku se je porušil tudi človekov odnos do dela. Delo je postalo BREME. In tu leži najgloblja osnova socialnega problema. Odtlej človek ne samo more in sme, marveč MORA delati.

»V potu svojega obraza boš užival kruh« (1 Mojz 3, 19).

Res je sicer, da se s tehničnim in gospodarskim napredkom delovni pogoji boljšajo, ko najbolj mučna in nezdrava dela prevzemajo stroji. Bliža se čas, ko bremena dela ne bomo mogli več označevati z »v potu svojega obraza«.

Toda delo za človeka še vedno ostaja breme, le da to breme dobiva drugo obliko, ki pa ni prijaznejša od prejšnje.

jo zavore.« — »Kaj pa, če odpovedo?« — »Potem pa odpre vlakovodja protiparo,« odvrne sprevodnik. Ali gospa od strahu še ni pomirjena. »Pa če bi stroj ne bil v redu, kaj bi bilo z nami...?« — »Gospa,« pravi nevoljno sprevodnik, »tega vam pa ne morem povedati; vse zavisi od tega, kakšno je bilo doslej vaše življenje.«

PRAVA BESEDA

O PRAVEM ČASU

Znani drznež francoski filozof Voltaire (izg. Voltér), ki se je norčeval iz vere in svetih reči, končno pa tako nesrečno in v obupu umrl, je bil nekoč na obedu pri pruskem kralju Frideriku Velikem. Pogovor se je zasukal tudi na versko področje, na nebesa. »Ha,« se je zarežal Voltaire, »jaz prodam svoj prostor v nebesih prav rad za en tolar!«

Med gosti je bil tudi mož, ki je znal postaviti pravo besedo o pravem času. Obrne se k bogokletnežu in pravi mirno in s poudarkom: »Gospod, pri nas na Pruskem je običaj, da nihče ne more ničesar prodati, ako ne dokaže, da je tista reč njegova last. Zato nam morate najprej dokazati, da imate do mesta v nebesih res pravico. Če boste to naredili, vam pa rad dam zanj, katerokoli vsoto boste hoteli.«

Vsi gostje so se zasmejali s kraljem vred, le Voltaire se je zresnil.

Slaba vzgoja. — Soseba: »To je pa že grozno, kako so tvoji otroci razposajeni!« — »Da, da; saj se že pripravljam celo leto, da bom nabila te paglavce, pa nimam nikdar časa.«

*

Potuha. — Mati (kazaje na samoglavega sina): »Gospod doktor, moj Karlček je silno nervozen. Ali bi ne bilo dobro, ko bi izpremenil zrak? Kaj mislite?« — Doktor: »Pripeljite, pošteno mu jih dajte po zadnji in potem ga ven zapodite!«

POD MARIJINIM VARSTVOM

Mnogo naših mater in deklet se spominja lepih mladostnih dni, ki so jih preživele pri Marijini družbi. Profesor dr. Aleš Ušeničnik je za družbenice napisal tudi pesem, katere par kitic objavljamo vsem nekdanjim družbenicam:

Bodi nam vodnica!

Tebe zbrali smo, Devica,
da si naših src Gospa.
Bodi zvezda nam vodnica
sredi zlobnega svetá!

Mi smo zvesta tvoja družba,
vzor nam čisti tvoj obraz.
Naša čast je tvoja služba,
tvoja želja nam ukaz.

Ti le réci, ti le véli,
o Marija, glej tu nas!
Ti le migni, ti le žéli,
tvoji smo mi večni čas!

Tvoji, tvoji o Kraljica,
so nebeški angeli;
o prelepa ti, Devica,
tvoji naj smo tudi mi!

Z industrializacijo je socialni problem znova postal pereč. Pokazalo se je, da proizvodnja s stroji, kakor je smotrna in nujna v modernem času, ubija človeka v delavcu. Delavec ni več človek z razumom in svobodno voljo, temveč navaden avtomat.

Isto nevarnost opažamo v vedno večji specializaciji dela, ko posamezen delavec venomer izvršuje le isti delček celotnega dela. Lasten odnos delavca do njegovega dela in izdelka je s tem porušen. Namesto o delavnici govorimo le še o obratu; namesto o ustvarjalnem delu, o delovni storilnosti; namesto o osebno izvršenem delu, o hladni in brezosebni proizvodnji; namesto o veselju pri delu, o njegovi dolgočasnosti.

+

Lenin je sicer menil, da bosta elektrifikacija in brezrazredna družba ostvarili raj na svetu. A življenje nas uči, da niti industrializacija niti kakršenkoli družabni red ne ostvarja raja za delavce. Takega raja ni in ga ne bo več. Tudi delo nosi na sebi pečat po grehu nakaženega sveta.

+

Božji Sin, ki je prišel na zemljo, da bi nas odrešil, je hotel doraščati v delavčevi hiši. Bil je ročni delavec. Bog je tedaj bil istočasno naš brat in naš delovni tovariš. Delal je v potu svojega obraza, bil je podložen, a ne prisiljeno, ne zaradi plače, marveč iz poslušnosti volji nebeškega Očeta. On je delo dvignil v čast božje službe.

Pomenljivo je, da se je Sin božji najprej kot Tesar in nato kot Odrešenik mučil pod istim bremenom tramov. Že kot Tesar je bil Odrešenik sveta in kot Odrešenik sveta ni prenehal vršiti dela tesarja.

Kdor težave dela prenaša v duhu sprave in zadoščenja, vrši kot Kristus dvojno delo in zasluži nagrado v naravnem in nadnaravnem redu.

Kristus ni odrešil samo sveta, temveč je visoko povzdignil tudi delo, ki je, pravilno pojmovano in sprejeto, postalo **SOUDELEŽBA NE SAMO PRI NJEGOVEM STVARITELJSKEM, TEMVEČ TUDI PRI NJEGOVEM ODREŠILNEM DELU.**

Otroka je treba že zgodaj opozoriti na to, da ni sam na svetu; da se svet ne suče samo okrog njega; da morajo potrpeti in čakati tudi drugi; da je nepotrpežljivost nekaj nelepega, nesocialnega.

Besede vlečejo, zgledi pa potegnejo.

Delo je breme, toda če hočemo, more postati veselje in blagoslov nam in drugim. Po Kristusu odrešeno delo ima moč prenavljati obličje zemlje ter nam in bratom pripravljalni resničen raj.

+

Bratje in sestre, tako pojmuje delo in tako delajmo, da bomo nekoč zaslišali povabilo: »Prav, dobri in zvesti služabniki, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil: pojdi v veselje svojega Gospoda« (Mt 25, 23).

V-ko.

Jubilej socialnih okrožnic

Ta mesec poteka 70 let, odkar je izšla znamenita okrožnica papeža Leona XIII. o delavskih razmerah »Rerum novarum«. Istočasno bo minilo tudi 30 let, kar je papež Pij XI. izdal »Quadragesimo anno«, okrožnico ob 40-letnici Leonove okrožnice.

»Rerum novarum«, ki je izšla l. 1891., je v času največjega razcveta kapitalizma in ob nastajanju socialističnega gibanja pokazala, kje je prava rešitev delavstva iz težkega položaja. Kot socialistični program iz Erfurta tako je tudi »Rerum novarum« opozorila svet na neizmerno bedo izkoriščenega delavstva. Toda ko je marksistični nauk podžigal na razredni boj, na nasilen preobrat in kolektivizacijo življenja, je Leon XIII. povedal, da je ta pot za delavstvo škodljiva. Pokazal je, da je prava pot iz tedanjega položaja sodelovanje Cerkve, države, delavcev in delodajalcev. Namesto medsebojne borbe je potreben skupen napor za ustvaritev novega družabnega reda.

Po raznih deželah so na podlagi nauka te okrožnice nastala katoliška delavska

združenja, ki se borijo za delavčeve pravice s pošteno in ustvarjalno borbo, in sicer tako, da se zavaruje spoštovanje delavčeve osebe in spoštovanje vere. Vemo pa tudi, da je v teh 70 letih v mnogih državah obveljala druga pot. Ne moremo pa reči, da je podržavljenje vsega življenja prineslo srečo. Znano je vsem, da tisoči in tisoči še vedno bežijo na zapad, kjer ni takega »raja« kot pri njih.

Ob 70-letnici se »Naša luč« veseli z našimi delavci in delavkami vsega dobrega, ki ga je rodila ta okrožnica »Rerum novarum« od njenega izida do danes. Veruje, da je edini pravi način za pametno ureditev socialnih težav sodelovanje med cerkvenimi krogi, med državnimi zastopniki, med delavskimi predstavniki in delodajalci. V vseh teh činiteljih pa mora biti stalna želja in prizadevanje, da bi prišlo do novega družabnega reda, ki bo spoštoval človekovo dostojanstvo nad vse. Človek je oseba, ustvarjena po božji podobi, ne pa stroj, tovarna živina ali avtomat.

Najvišje priznanje slovenskega jezika

Papež Janez XXIII. je voščil letos vsemu svetu tudi po slovensko »Veselo Veliko noč!«.

Kdor je poslušal radijsko oddajo letošnjega papeževega govora za Veliko noč, je bil prijetno presenečen. Kot vsako leto je sv. oče tudi letos nagovoril zbrane vernike na trgu sv. Petra v Rimu (bilo jih je okoli 200.000) in po radiu vernike vsega sveta.

Velikonočni praznik, je dejal, naj tudi letos v nas zbudi novih moči za življenje

po vesti in nauku Vstalega Kristusa. Človeške zablode in slabosti prinašajo človeštvu gorje in se jim ne smemo vdati. Jezus je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje!« Pot, ki jo kaže, je za nas pot osrečujočega notranjega miru in resnične plemenitosti.

Svoj govor, ki smo ga tu le kratko omenili, je pa zaključil: Sprejmite moje velikonočno voščilo preko radia in televizije. Naj zadoni kot mogočen zbor vseh v Kristusa verujočih! Naj poudari našo srčno

družinsko povezanost... v vam ljubih govoricah. Nato je svoje voščilo ponovil v francoskem, angleškem, nemškem, nizozemskem, španskem, portugalskem, poljskem, grškem, ruskem, bolgarskem, srbskem, ukrajinskem jeziku, nato pa dejal: »Hrvatski Sretan Uskrs!«, po slovensko »Veselo Veliko noč!« Potem je podelil vsem svoj poseben blagoslov »urbi et orbi« (mestu Rimu in vsemu svetu).

Slovensko srce je ob tem prevzelo navdušenje za našega skupnega očeta, ki si je vzel truda, da se je pri 80-letih naučil in vpričo tako številne množice po radijskih valovih vsemu svetu voščil tudi v jeziku našega malega naroda.

Pismo iz onstranstva

(Nadaljevanje)

Moja mladost ti je v glavnem znana. Samo nekaj stvari, ki jih morda ne veš, moram tukaj še omeniti.

Po načrtu svojih staršev bi se jaz sploh ne bila smela roditi. A spodletelo jima je. Moji dve sestri sta šteli ena 14 ena 15 let, ko sem jaz zagledala luč sveta.

O, da bi se ne bila nikdar rodila! O, ko bi se mogla vsaj sedaj uničiti in se tako odtegniti tem mukam! Noben užitek bi se ne dal primerjati z užitkom, ki bi ga občutila, ako bi to dosegla.

Toda jaz moram ostati. Biti moram tako, kakor sem se sama naredila: z zgrešenim življenjskim ciljem.

Ko sta se moj oče in moja mati še kot samoska preselila z dežele v mesto, sta kmalu izgubila vsako vez s Cerkvijo. Bilo je tudi bolje tako.

Pridružila sta se svobodomiselnim krogom. Na neki plesni zabavi sta se spoznala in kakkega pol leta pozneje sta se »morala« poročiti.

Pri poroki je bilo obviselo na njih le toliko blagoslovljene vode, da je moja mater parkrat na leto pritegnilo v cerkev k nedeljski maši. Moliti me pravzaprav ni nikdar učila. Izjemala se je vsa v vsakdanjih skrbeh, čeprav naše razmere nikakor niso bile težavne.

Take besede kakor molitev, maša, blagoslovljena voda, Cerkev jaz pišem le z nekim brezmejnim notranjim gnusom. Gnusijo se mi sploh

vsil ljudje, najbolj pa tisti, ki hodijo v cerkev.

Kajti vse te stvari so za nas vir bolečin. Vsako spoznanje, ki smo ga prejeli v trenutku ločitve duše od telesa, vsak spomin na katerokoli doživetje je za nas kakor žgoč plamen.

In vsak spomin nam pokaže tisto plat, ki je bila za nas milost. Milost, ki smo jo mi odklonili. Kako to žge! — Mi ne jemo, mi ne spimo, mi ne hodimo z nogami. Duševno priklenjeni strmimo »jokaje in škripaje z zobmi« na naše zapravljenosti življenje. Polni sovraštva in v stalnih mukah.

Ali slišiš! Mi pijemo tukaj sovraštvo kakor vodo. Tudi drug proti drugemu. Najbolj pa mi sovražimo Boga. To ti moram razložiti.

Blaženi v nebesih so primorani Boga ljubiti. Oni sploh ne morejo drugače. Kajti oni gledajo Boga kar naravnost v vsej njegovi bleščeči lepoti. To jih neizrekljivo osrečuje. Mi to vemo in ta zavest nas dela besne!

Ljudje na svetu, ki Boga spoznavajo le iz njegovega stvarstva in iz razodetja (to se pravi le pomanjkljivo), ga utegnejo ljubiti, vendar ne tako, da bi jih kaj nujno k temu vleklo; mogoče je, da se odločijo tudi z o p e r njega.

Vernik, — lasje se mi ježijo pri teh besedah —, ki Kristusa razpetega na Križu ogleduje, ga bo ljubil.

Komur pa Bog stopa pred oči le kot Kaznovalec, kot pravični Maščevalec, kot tisti, ki smo ga mi zavrgli, komur on stopa pred oči le v nevihti tako kakor nam, ta ga mora sovražiti. Z vsilo svoje zlobne volje. Večno. In sicer zato, ker se je prostovoljno odločil zoper Boga v trenutku, ko je izdihnil svojo dušo. Te odločitve mi tudi sedaj ne umaknemo in je tudi nikdar ne bomo.

Ali sedaj razumeš, zakaj je pekel večni? Zato, ker se naša trdovratnost ne more nikdar omehčati.

Obupno se upiram Ukazu, da bi to zapisala, a ne pomaga nič: v nekem smislu je Bog celo do nas usmiljen. Poudarjam »Ukazu«. Kajti čeprav pišem to pismo deloma prostovoljno, mi vendar ni dovoljeno lagati, kakor bi rada. Tudi točo kletev, ki bi jih rada izbruhala, moram vase požreti in zadušiti.

Na zemlji je bil Bog do nas na ta način usmiljen, da naši volji ni dal prilike, razbes-

Marlji Pomočnici — majniški Kraljici

**Ti razumeš našo dušo,
naše križe in težave,
dan za dnem deliš dobrote
tu s prestola svoje slave.**

**Koliko si solz otrla,
zvezdic upanja prižgala;
kolikim si v skrajni stiski
čudovito pomagala!**

**Naša polja, naše trate,
naši ljubljani domovi
pričajo, kako mogočni
Tvojih rok so blagoslovi.**

**Dokler bo izpod Triglava
vrela v daljni svet Savica,
bodo pela naša srca:
Slava Tebi, Pomočnica!**

M. Elizabeta

neti se tako, kakor bi bili mi želeli. To bi bilo povečalo našo krivdo in tako tudi našo kazen. Nekaterim izmed nas je poslal zgodnjo smrt, kot n. pr. meni, ali pa je dopustil, da so nastopile druge omiljevalne okoliščine.

Sedaj nam Bog izkazuje usmiljenje na ta način, da nas ne sili, da bi mu stopili bliže, kakor je v tej oddaljeni ječi pekla mogoče, in tudi to nekoliko olajšuje naše bolečine. Vsak korak bliže k njemu bi bolj povečal na-

šo muko kakor tebi en korak bliže h goreči grmadi.

Ti si bila ogorčena, ko sem ti na nekem sprehodu pripovedovala, da mi je moj oče par dni pred mojim prvim obhajilom rekel: „Skrbi, Anica, da boš imela lepo obleko; to je edino, za kar se je vredno brigati; vse drugo je le sleparija.“

Pogledala si me tako, da me je bilo takrat skoraj sram. Sedaj se temu sramu posmehujem.

Edino pametno pri tej slepariji je bilo to, da so nas pustili k obhajilu šele z dvanajstim letom. Mene je bila do takrat posvetnost že toliko prevzela, da mi je bilo vse, kar je versko, le postranska stvar; da me obhajilo kot tako ni veliko brigalo.

To, da danes mnoge otroke pošiljajo k obhajilu že s sedmim letom, nas dela blazne. Mi jim skušamo na vse načine dopovedati, da otroci še nimajo za to pravega razumevanja. Kajpada, narediti morajo poprej nekaj smrtnih grehov, potem jim beli Bog ne more več toliko škodovati, kakor če so tri božje čednosti vera, upanje in ljubezen še od krsta sveže v njihovem otroškem srcu. Ali se spominjaš, da sem jaz to mnenje že na zemlji zastopala?

Omenila sem ti svojega očeta. Bil je z mojo materjo večkrat v prepiru. Jaz sem ti to včasih, a le na pol omenila. Sramovala sem se. Sramovala, smešno! Tukaj nam je vseeno.

Nazadnje tudi spala nista več v isti sobi, marveč jaz pri materi, oče pa v sosedni sobi, kamor je lahko prihajal ponoči domov ob katerikoli uri. Pil je veliko in zapil je vse naše premoženje. Moji sestri sta imeli že obe službo, a rabili sta denar zase, sta dejali. Tako se je mati sama morala ozreti po kakem zaslužku.

V zadnjem letu življenja je oče mater večkrat tepel, če mu ni hotela dati vsega, kar je hotel. Do mene pa je bil vedno dober. Nekega dne, to sem ti pravila, in ti si se nad mojo razvajenostjo jezila — nad čem se pa ti nisi jezila! — nekega dne je bil torej celo par čevljev, ki jih je bil zame kupil, nesel nazaj zamenjat, ker mi oblika in pete niso bile dovolj moderne.

(Dalje prihodnjič)

Iz Konga vam piše

Ker sedaj menda ves svet gleda na to našo razburkano deželo, vas bodo zanimala moje novice, kakor tudi vse izseljence. Dajte mor-da ob priliki v »Našo luč« sporočilo, da me zamorci še niso pohrustali, čeprav so že udarili tudi po misijonarjih. Pretekli mesec so se spozabili v Bukavu, kjer so enega grozno mučili: živemu so porezali ušesa, mu iztaknili oči, ga nato zadušili in ga končno obglavili. Drugi je ostal pri življenju le zato, ker je padel navidezno mrtev in je pravočasno prišla pomoč. Tudi v Leopoldville-u so enega hudo potolkli, da so ga pozneje imeli zdravniki pet ur na operacijski mizi. Upajmo, da so to le izjeme in redki izpadi najbolj podivjanih. Ponekod so misijonarji zapustili svoja mesta ter se iz bojazni nad takimi napadi umaknili na varno.

V naši pokrajini, na Ekvatorju, je življenje razmeroma mirno in skoro normalno. Vedno se pa bojimo kakega presenečenja, ker v resnici ni nobene prave avtoritete. Ljudje čisto po svoje razlagajo besedo »samostojnost«, ki naj bi bila njih osebna samostojnost, popolna prostost v vsem. Ne razumejo, da so sedaj dolžni pokoravati se svojim domačim oblastem. Tudi mnogi katoličani mislijo, da jih sedaj ne vežejo več verske dolžnosti in obveznosti kot prej. Njih vera je samo zunanja in plitva, zato toliko povratka v mnogoženstvo. Žalostna posledica samostojnosti!

Domača vlada je naložila misijonarjem, da poskrbijo za redno otvoritev in delovanje šol. Komu naj pa naložijo drugemu? Kar je bilo tujcev, so zbežali, domačih učiteljev je pa malo. Treba je bilo imenovati iz vrst domačega učiteljstva šolske vodje in jim je treba sedaj stati ob strani. Seveda misijonarjev ljudje ne spoštujejo več kot prej. Vlada je obljubila tudi plače, a te le redko prihajajo. Domači črni učitelji dolže misijonarje, da denar skrivajo in ga nočejo dati, v resnici pa ga misijonarji ne dobijo. Naš misijonski šolski nadzornik je zadnjič moral peljati učitelje v mesto k ministru, da so na lastne oči videli, da je denar za njihove plače ostal v banki zaradi nerednosti tamošnjih uradnikov.

Naše sestre, ki vodijo tok okoli dispanzer, porodnišnico in malo bolnico, že od julija lanskega leta niso prejele svoje, sicer malenkostne plače. V bolnicah je pa sedaj več bolniških strežnikov kot bolnikov, ker bolni

črnci ne zaupajo domačim bolničarjem, ki sedaj vodijo bolnice...

Tako sem nekoliko popisal, v kakšnih razmerah živimo. Zelo sem vesel, da redno dobivam iz tiskarne sem v to črno Afriko izseljenski vestnik »Našo luč«, ki me se-znanja z življenjem naših ljudi po širnem svetu. Vesel sem ob vsaki tolažljivi novici v njej. Vsak dan molim za naš ubogi razkropljeni narod po svetu. Č. g. Žakelj me je seznanil z našimi rudarji v Limburgu, med katerimi sem preživel nekaj srečnih uric. Brez dvoma so njegovi tisti uvodni članki v »Naši luči« s podpisom V-ko. Samo kleno zrno... Bog ga ohrani!

Lepo pozdravljam vse izseljence in pro-sim molitve.

Karel Kerševan,
misijonski brat

Rudar Andrej

3.

»Ker je naša mladina in nje vzgoja v naših rokah in od nas odvisna, zato mora biti naša skrb, da to našo mladino vzgoji-mo narodno zavedno.

Najprvo naj se za to skrbi v domači hi-ši, kjer naj se govori le slovensko in, kjer ni slovenske šole, naj se mladina doma uči čitati in pisati in naj se navaja, da bo med seboj govorila slovensko, a ne z osor-nostjo in zaničljivostjo do angleškega jezi-ka, ampak mirno in spoštljivo in z ljube-znijo do slovenskega jezika.«

Tako je ameriške Slovence navajal ru-dar Andrej v svojem članku. »Če pa mla-dina, ki ji navadno raje teče angleščina kot slovenščina, včasih le govori angleško, naj vsaj starši nikar ne govorijo s svojimi otro-ki angleško, če ni resnega razloga za to.«

»Mladini naj se govori o slovenskem je-ziku spoštljivo in s ponosom in naj se jo vnema, da bo tudi ona ponosna na sloven-sko narodnost in na svoje starše. Seznanja naj se jo z zgodovino slovenskega naroda, njega vrlinami, pripoveduje o slovenskih slavnih in velikih možeh, o krasoti in za-nimivosti slovenske domovine, da se je ne bodo sramovali, ampak bodo ponosni na-njo.«

»Slovenske igre in druge prireditve z govori in petjem močno vplivajo na mladino in ji dajo priložnost spoznati in ceniti slovensko besedo in občudovati slovensko petje.«

Andrej Tomc pa ni bil samo David slovenskih delavcev, ampak je bil tudi naš slovenski Job. Bil je eden izmed tistih, ki morajo kakor seme zginiti, da bo iz njih vzbrstelo novo zdravo drevo. Seme je zdravo in drevo bo zdravo, a seme v zemlji se gnije in takrat lahko brezvestneži kričijo, da je gnoj... Tako so kričali tudi ob Andrejevi bolezni... Na Andreja je pritiskala žalost, bolezen in starost. Kako vse mine in nazadnje ostane samo spomin! Vnučki čeblija v prtiličju, pomladno cvetje dehti na oknih, ptički prepevajo milo kakor nekoč, ko sta jih poslušala še skupaj z Nežiko. Andrej pa je vseeno sam, tako zelo sam...

V »Ave Maria« zasledi sliko iz Slovenije. »Kako lepa je naša Slovenija!« polglasno zašepeče. In potem moli: »Bog reši Slovenijo, saj je že dosti pretrpela. In ljubi Bog reši naše slovenske meje! Meje so važne, nezimerno važne, saj veš! O, saj sem jih tudi jaz včasih branil! Saj sem pomagal, kolikor sem mogel. In, dobri Bog, za mladino te še prav posebno prosim lepo. Ti si imel otroke rad; daj, da bodo dobri, reši jih hudega! Sveti Janez don Bosko, ti si Italijan, a kot svetnik spadaš nam vsem! Vidiš, jaz sem navaden slovenski premogar, pa sem tri leta gradil kapelo v Johnstownu. Ti si bil velik vzgojitelj in jaz te občudujem in polagam toliko upov nate. Prosim te, bodi tudi priprošnjik slovenske mladine! Saj ti, ki si visoko in vse vidiš, bolje veš kakor jaz, ki sem navaden premogar rudar, v kakšnih nevarnostih je. Sveti Janez Bosko, prosi zanjo!... In Bog,

naš preljubi, blagoslovi, prosim te, vse tiste, ki danes hodijo po istih potih, kjer smo nekoč delali in trpeli mi! Obvaruj jih naših napak, daj jim razuma, kreposti, moči, da bodo znali biti vztrajni za dobro in proti zlu...«

Take so njegove molitve v zadnjih mesecih in tednih. Vedno bolj se ves trese od slabosti, vedno bolj mu zmanjkuje sape. Na velikonočni ponedeljek leta 1958. zapusti to solzno dolino in odide k svoji ženki Nežiki na nebeške livade.

V spoštovanju do njegovega velikega dela, odločnosti in žrtev zaključimo s pesmico, ki jo je sam napisal pod naslovom »Nagrobница«:

»Tvoje truplo le počiva
v mirnem grobu naj!
Duh pa tvoj nebesa vživa
naj pri Bogu vekomaj!«

(Edi Gobec — Iz »Visokošolskega zbornika 1960«.)

Iz slovenskih krajev

V Središču ob Dravi so proslavili 300-letnico obstoja tamkajšnje osnovne šole. — Vrhniški ribiči gradijo iz starega bajerja na Tojnicah velik ribnik, kjer bodo gojili zlasti krape.

V Ljubljani je umrl znani frančiškan p. Angelik Tominec. — V Varšavi so izdali poljski prevod ene najlepših slovenskih povesti »Visoška kronika«, ki jo je spisal dr. Ivan Tavčar. Naslov prevoda je »Kronika rodu Khallanów«.

Tuji izletniki pravijo letos o obiskih v Jugoslaviji: skromno boš stanoval, obilno pa se najedel. Zaradi novega turističnega tečaja dinarja bodo namesto 400 dinarjev za en dolar dobili 600 dinarjev. Večina

Ob svatovski mizi v Backnangu pri Stuttgartu (Nemčija): Franc Kepic z nevesto Julijano Bohinc.

hotelov je cene prenočnin zvišala za polovico. Soba, ki je prej stala 800—900 din., stane sedaj 1350 din. Soba za 2500.— stane sedaj 4050 din. Živila so se zaradi gospodarske preosnove podražila od 15—25 odst.; železnice so se s prvim aprilom podražile za 15 odst.; letalska vožnja za 20 odst.; tekoča goriva (bencin itd.) za 10 odstotkov.

Pocenile so se pa limone in pomaranče. Poštne tarife so se zvišale za 21 odst. Za pismo v tujino je treba odslej znamke za 50 dinarjev (do 20 gramov), za dopisnice 30 din.

Ta mesec bodo nastale nekatere spremembe v voznem redu. Nekateri vlaki bodo vozili hitreje zaradi uvedbe motornih vlakov in ameriških Diesellovih lokomotiv. Stekel bo tudi železniški promet čez mejna prehoda pri Dravogradu za Labud in v Prevaljah za Pliberk (dvakrat dnevno).

8. apr. je v Žalni na Dolenjskem trčil potniški vlak v vprežni voz, ki je ravno peljal čez nezavarovan železniški prehod. Konja in voz je vrglo daleč proč, 24-letno Danico Zajc so našli 30 metrov daleč v zadnjih zdihljajih, osemletni otrok, ki je bil tudi na vozu, je moral s težkimi poškodbami v bolnišnico.

Na Dunaju so zastopniki držav vsega sveta razpravljali o diplomatskih odnosih. Stara navada je, da je častni predstavnik zboru tujih diplomatov v kaki državi papeški nuncij. Ko so glasovali, ali naj ta navada še ostane, je bilo 59 držav za to, sovjetske države so se glasovanja vzdržale, proti pa je bil en sam glas — Jugoslavije...

V Gorici so Slovenci srečno dozidali dvorano za svoje kulturne prireditve. Vsaka kultura je zgrajena z žrtvami. Tudi Slovenci ne morejo pri tem biti izjema.

Kmalu bomo imeli črne Slovenčke. Jugoslovanski rdeči križ je organiziral akcijo, da bi po raznih krajih prevzeli za nekaj časa v oskrbo afriške sirote. Samo v goriškem kraju se je prijavilo 172 družin. Tako jih bodo seveda učili tudi slovenščine in... komunizma. Kak zamorček bo pa za vedno ostal pri nas...

Na Ogrskem je umrl dr. Franc Rogač, naš rojak iz Porabja, ki je odličen znanstvenik in od 1. 1948. dalje škof v mestu Pečuhu.

V tovarni športnega orodja »Elana« v

Begunjah pri Kranju je izgubil življenje 33-letni Anton Potočnik iz Mošenj, ker se je pri delu zvrnil nanj težek zaboj. V Murški Soboti se je smrtno ponesrečil pri premikanju vagonov Franc Vrbanšek.

Naši izumitelji

V belgijskem Bruslju je bila nedavno 10. mednarodna razstava iznajdb. Na njej so sodelovali tudi jugoslovanski izumitelji. Valentin Osredkar, slovenski izumitelj iz Trbovelj, je razstavil majhen nakladalec premoga, ki je v velikosti igrače funkcionalen pred gledalci. Za ta izum so se zanimali rudarski in gradbeni strokovnjaki.

Tam na vrtu roža raste . . .

**Tam na vrtu roža raste;
naj le raste, naj le raste
ta preljuba rožica.**

**Tam pod nebom ptička poje;
naj le poje, naj le poje
ta preljuba ptičica.**

**Tam v potoku rib'ca plava;
naj le plava, naj le plava,
ta preljuba ribica.**

**Tam v kuh'nji mam'ca kuha;
naj le kuha, naj le kuha
ta preljuba mamica.**

Narodna

Izumitelj je dobil škrlatno kolajno in diplomu. — Oton Herman iz Celja je kazal izum daljinske signalne in registrske naprave, ki omogoča kontrolo proizvodnje. Po njegovi zamisli sedi preglednik v svoji pisarni pred aparatom na pisalni mizi in lahko kontrolira proizvodnjo tudi na več kilometrov daleč. Vsi zastopniki industrijsko razvitih dežel so se za ta slovenski izum zanimali. Izum je dobil škrlatno kolajno in diplomu. — Stane Šinkovec iz Ljubljane je dobil podobno kolajno za neki poseben pokrovček za odpiranje zaprtih tub z barvami, paste za zobe oz. konzerve. Namesto da bi gospodinje odpirale tube z nožem, bodo gospodinje odslej lahko s

premikom pokrovčka odprle tudi tubo. — Valentin Osredkar iz Trbovelj je izumil jamsko stojko in dobil za to napravo v korist rudarjem srebrno kolajno. Zanimali so se zanj rudarski inženirji. — Avtomatsko plombo Franceta Dolinška iz Ljubljane že uporabljajo za plombiranje vagonov na slovenskih železnicah. Zanimale so se za ta izum posebno skandinavske dežele. Preljel je srebrno kolajno. — Jože Blaznik in Jože Prevc iz Češnjic v Selski dolini sta iznašla zločljiv sod. Razstavljen je bil v oddelku embalaže. Lahko bi kar tam prodala licenco za izdelovanje takega sode, ki se razstavi in spet sestavi po mili volji. — Zločljiv naslanjač arhitekta Nika Kralja je pa imel veliko konkurence, ker so tudi druge države razstavile vrsto podobnih stolov.

Veseli dogodek

EN KRATEK, PA VESEL DOGODEK, KATEREGA BODO ČITATELJI SAMI PODALJŠALI IN RAZŠIRILI.

Enemu naših rojakov iz naših bližnjih krajev se je pred vojno zgodila tale zabavna nesreča:

Kakor drugi, se je nekega dne tudi on odpravil v luksemburško deželo po novo obleko, ker so bile tam veliko cenejše. Ko jo je izbral, je sklenil, da jo bo tudi oblekel, ker take reči je na svojem telesu laže

nesti čez mejo kakor pa v kovčku, katerega ti neusmiljeni cariniki vsega »prečno-fajo«. Sedel je v vlak in se peljal domov. Hotel je obleko nasaditi na svoje dolge ude že v trgovini, pa je še pravočasno uganil, da možje postave povsod v civilu vohunijo, in je zato sklenil, da se bo oblekel v vlaku v tistem oddelku, kjer prodajajo »topelt nularco«. (Včasih je namreč bila najboljša bela moka tista, ki je imela na vreči dve ničli, kakor jih vidimo večkrat na vratih tam, kjer še ne pišejo imena gospoda W. C.) Naš Jaka je bil šel čez mejo v najslabši obleki, ker je vedel, da je ne sme nesti nazaj domov, da se ne bi s tem izdal. No in v tistem skritem kraju je »kontrabantar« slekel suknjič ter ga »zabasal« iz vlaka skozi okno. Isto je storil s starimi hlačami, nakar je odprl zavoj. Toda joj in prejoj! Jaka je mislil, da se je znašel na ekvatorju, tako vroče mu je naenkrat postalo. Kako bi mu pa tudi ne, saj je trgovec sicer »zapokal« suknjič, — hlače je bil pa pozabil dejati noter...

Sedaj naj se pa bralci skušajo postaviti na mesto našega nesrečnega Jakca in povedo, kako bi se oni rešili iz te nepredvidene in zares neprijetne zadrege. Gospoda urednika »Naše luči« pa prosim, naj najboljšo rešitev objavi z javno pohvalo in po možnosti celo nekoliko nagradi.

J. J.

„Takole se zberemo pri Mariji za šmarnice v Rochdale na Angleškem. Nekaj nas že poznate, drugi pa smo: Grebenarjeva dva (bratranec in sestra), Hrvatova iz Oldhama, Pleničarjeva iz Buryja, Lešnikove tri iz Haslingdena, Mijatovičeva in Motalnova dva iz Rochdale. In še nismo vsi. Za letošnje šmarnice nas bo še več...“

V ANGLIJI

Šmarnice:

Za nedeljo, 7. maja, nas vabi Apostolstvo sv. Cirila in Metoda k skupnemu praznovanju sv. Stanislava. Kraj in uro bomo posebej sporočili. — **ROCHDALE:** V nedeljo, 14. maja, bomo imeli ob 4. uri popoldne v konventni kapeli na 40. William Street sv. mašo in blagoslov. Ob 5. pa bomo se zbrali pri kapelici na vrtu šole Beechwood, Manchester Road, za šmarnice in blagoslov otrok. Tudi če bi kje imeli posebne majniške procesije, bo tako dosti časa za pot k blagoslovu otrok. Seveda bo potem tudi piknik na vrtu (ob slabem vremenu pa v dvorani). — V nedeljo 21. maja (binkoštna nedelja) bodo šmarnice v **BEDFORDU**, ob 4. pop. sv. maša v cerkvi sv. Jožefa, Midland Rd, šmarnice in blagoslov otrok; v dvorani pa nato poseben spored z nastopom otrok in tombolo. — V nedeljo, 28. maja, pa bomo imeli v **LONDONU** v naši kapeli proščenje ali »šagro« in sicer bo ob 5. pop. sv. maša z blagoslovom in tudi poseben blagoslov otrok bo takrat. Žal so samo štiri nedelje v maju in še moramo odstopiti eno Apostolstvu. Ako bi kje drugje želeli skupni blagoslov otrok, bo izvršen v juniju.

Krst. — V župnijski cerkvi v Haslingdenu je bila 2. aprila krščena Marija Gabrijela Grčar. — Mnogo zdravja in sreče.

Poroki. — V cerkvi Lurške Gospe, Acton, London, sta se poročila 25. marca Antonia Copetti in Stanislav Gerbec. — Pri Sv. Avguštinu, prav tako v Londonu, Hammer-smith, sta stopila pred oltar 3. aprila Erika Vončina in Charles John O'Leary. — Čestitamo!

Blagoslovi domov. — V Bradfordu sta bila blagoslovljena domova Franca Povšnarja in Jožeta Pobratinščka, v Hengoeu pa Jugov, o čemer smo že zadnjič sporočili. — V svoj novi dom se je s prijateljem Lapajno Francem vselil Franc Sedeljšek v Barnoldwicku, Lancashire.

Slovenščina. — V zadnjem času smo zvedeli za več slučajev, da so šolski upravitelji opozorili otroke slovenskih staršev, naj se nauče svojega jezika ne samo, da ga govoré, ampak tudi obvladajo v pisanju in branju. Zlasti je bilo opaziti to v srednjih šolah. Ni naša naloga razmotrivati, zakaj tako, pač pa

je prav, da s svoje strani storimo vse, da bodo materinski jezik otroci in dijaki zares obvladali. Imamo na razpolago učne knjige, vrste listov itd., le nekaj volje je treba tako pri otrocih kot pri starših. Vsi se veselimo lepega napredka v šolah, še več pa bodo lahko otroci pokazali tudi s pridnim učenjem materinščine.

V BELGIJI

Charleroi-Mons

V mesecu marcu sta nas zapustila dva rojaka: g. **Janez Munich** iz Carnières in g. Anton Hvalica iz Bruslja.

Prvi je bil upokojen rudar, rojen l. 1900 pri Tolminu, in je dalj časa bolehal. V bolnici Jolimont je 14. 3. lepo krščansko umrl, saj je sprejel vse zakramente za umirajočce. Sedaj počiva na pokopališču v Carnières. Zapušča ženo in 7 otrok, ki so vsi že poročeni. Pogreb smo imeli 17. marca ob udeležbi vseh svojcev (prišla je celo hčerka iz Beograda z letalom) in številnih prijateljev. Naše sožalje bratu Rudolfu, ženi, sinovom in hčeram. Naj počiva v miru!

Nekaj dni kasneje je pa Bog poklical k sebi v večnost g. **Antona Hvalica** iz Bruslja. Januarja je šel v bolnico Schaerbeek. Lepo je uspela operacija na želodcu, vendar je podlegel radi prevelike izčrpanosti. Tudi ta je pri zavesti sprejel vse zakramente za bolnike. Zapušča svojo mater v Ročinju. Več let je živel kot begunec v Italiji, od l. 1952 pa v Bruslju. Zaradi svoje vedrosti je bil priljubljen pri vseh, ki so ga poznali.

Vsem slovenskim vernikom je bil poslan program praznovanja **Velike noči** po krajih Zap. Belgije. Mnogoštevilno so se odzvali posebno v okolici Charleroi, kjer smo imeli na Veliko nedeljo slovensko sv. mašo. Pevsko društvo »Jadran« je s svojim petjem mnogo pomagalo k lepemu prazničnemu vzdušju.

Za rojake v Borinaže smo imeli velikonočno slavlje na velikonočni ponedeljek v Paturages. Prišlo jih je kar lepo število kljub razkropljenosti. Kot pripravo na Veliko noč smo opravili dne 12. marca tradicionalni **križev pot** v Flénu. Za one v Bruslju pa je bila velikonočna sv. maša na belo nedeljo na običajnem kraju.

Priložnost za sv. spoved je bila na več

krajih (v Bruslju, Flénu, Paturages, Piron-champs, Marchienne, Damprémy, Gilly, Fleurus itd.).

Šele sedaj smo izvedeli, da se je v oktobru lanskega leta **poročil** v Tirolah naš rojak, ki živi v Soignies, g. Štefan Bassa z gdč. Ano Maroch. Novemu zakonskemu paru iz Slovenskih goric kličemo: Na mnoga leta!

PRISRČNA HVALA vsem rojakom, ki so se tako številno udeležili pogreba pok. Antona Bezenšek. Posebna zahvala pevskega društva »Jadran« za venec. — Marija Borštnar.

NOVO STANOVANJE. — Naš duhovnik se je preselil iz Place-du-Nord 23 na Grand'Rue, poleg »Les Ouvriers Réunis«. Njegov naslov je sedaj: **Grand'rue 211** — **CHARLEROI** — Telefon: (07) 32.84.35.

Liège-Limburg

Veliko noč smo praznovali po stari slovenski navadi. V Eisdeni je bila ob prvem svitu **velikonočna procesija**, ki jo je vodil č. g. dr. Raffko Vodeb. V Eisdeni in v Waterscheju je mogočno odmevala velikonočna pesem in polnila srca vernih Slovencev z novo tolažbo. Razume se seveda, da imajo zunanje slovesnosti le tedaj svoj smisel, ako so odmev našega notranjega razpoloženja. Brez spovedi in obhajila za pravega kristjana ni Velike noči.

Moški zbor **društva »Slomšek«** je 15. aprila s svojim nastopom pod vodstvom g. Vilija Rogelj na večeru flamske kulturne organizacije »Davidsfonds« v Zwartbergu zbudil živo pozornost. Našim pevcem smo hvaležni, da širijo ugled slovenske pesmi in poznavanje slovenskega imena.

Društvo sv. Barbare v Eisdeni je 16. aprila priredilo **družabni večer**. Na sporedu je bila vrsta deklamacij naših najmlajših, narodna pesem, bogata tombola, dvodejanka »Trije tički« (režiral g. Rak Alojz, ml.) in prosta zabava. Društvo je za svojo prireditve napelo vse sile. Delali so vsi, ne samo nekateri, kot se je doslej redno dogajalo. Igralci in deklamatorji so se zelo potrudili, da bi čim bolje izvršili svoje naloge. V pomoč je prišel **pevski zbor »Jadran«** iz Charleroi, ki je pod vodstvom g. Ivana Kodeha zapel niz narodnih pesmi. Polna dvorana in veselo razpoloženje prisotnih je pričalo, da trud prirediteljev ni bil zaman.

Novi Slovenci: V družini g. Romana Avsec in ge. Ljubice iz Viemesmeera so dobili sina, ki se bo imenoval Franc Jožef. G. Antona Mrgole in go. Ireno je osrečil prvorojenec Albert. Naš basist g. Viktor Oštir in

ga. Dragica sta tudi vsa srečna ob zibelki pevca Edvarda. Tudi v Winterslagu, kjer na dobrem zraku domujeta g. Anton Kavše in njegova soproga ga. Francka, so dobili fanta in mu bodo rekli Tonček. — Veselimo se radosti naših mladih ognjišč in želimo, da bi iz malih kričočev zrasli dobri pevci, zvesti Slovenci in zavedni kristjani.

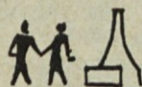
Naši bolniki: Na kliniki v Waterscheju se že dolge mesece zdravi g. Lojze Korelc, ki je bil težko ranjen na nogi. G. Franc Šumah in g. Adolf Jakoš, oba iz Zwartberga, sta se ponesrečila v rudniku. V bolniški oskrbi je bila ga. Mili Korelc iz Houthalena. Od poškodb v rudniku je okrevaj g. Janez Legat iz Zwartberga. Enako že pridno hodi na delo g. Stanko Žlajpah, ki je tudi bil ranjen pri delu. Lažji operaciji se je moral podvreči g. Maks Verdelak. Zdravniško pomoč v bolnici je morala iskati ga. Blatnik iz Zutendaala. G. Karel Kaplar iz Leuta zdravi v Genku svojo rudarsko bolezen. — Naj »venčani maj« prinese vsem tolažbe!

Novi grobovi: Po večletnem bolehanju je umrl rojak g. Franc **Ajdišek** iz Houthalena. Mož je bil zvest udeleževalec slovenskih služb božjih in slovenskih prireditvev. Za to zvestobo so ga rojaki nagradili z lepim pogrebom. Moški zbor iz Waterscheja je pod vodstvom g. Stanka Novaka ob grobu zapel žalostinko. Ženi in sinovoma izrekamo krščansko sožalje, na pokojnika pa mislimo v molitvah.

Vdova ga. Ajdišek in sin Alfonz se rojakom toplo ZAHVALJUJETA za izraze simpatij in pozornost ob smrti moža in očeta g. Franca.

V St. Trondu je umrl g. **Jože Kogoj** iz Idrije. Kot je živel precej osamljen v Seraingu, tako je tudi umrl. Z molitvijo za pokoj njegove duše vršimo delo usmiljenja in bratske solidarnosti!

Rojake iz Eisdena in okolice vabimo k majski pobožnosti vsak večer ob pol devetih v kapelici v citéju.

V FRANCII

Pas-de-Calais

»Spet kliče nas večani maj k Mariji v nadzemeljski raj.« Spet se bomo zbirali k šmarnični pobožnosti v Liévinu, Bruay in Méricourt vsak dan, da bomo spoznavali in častili nebeško Kraljico. Prav bi bilo, če bi vsak Marijin častilec v letošnjem naju ob šmarnični pobožnosti poglobil ljubezen

do Matere božje predvsem s posnemanjem njenih čednosti.

V juniju — od 19. do 27. — bomo **poro-mali v Lurd**. Vožnja iz Pariza 72 NFr, iz Arrasa 92 NFr, iz Lensa 93 NFr, Béthune 95 NFr. Cene hotela za ves teden 105 NFr, v Maison familiale 56 NFr.

V nedeljo 4. junija prirejamo **izlet in ro-manje v Pariz**. Odhod ob petih zjutraj. Autobus pride po izletnike v Liévin, Fosse 8, Lens, Sallaumines, Méricourt, Billy-Montigny in Hénin-Liétard. Ves dan ogled mesta, ob 16.30 udeležba slovenske procesije sv. Rešnjega Telesa. Po večerji ogled mesta zvečer. 5. junija romamo v Chartres, popoldne ogled Versaillesa. Prihod domov okrog 23. ure zvečer. Pojasnila in vpisovanje romarjev pri vaših dušnih pastirjih.

7. maja bo ob 4. uri pop. duhovna obnova, prilika za spoved, maša in šmarnice za vse Slovence in Hrvate v Lille pri sestrah Pomocnicah duš v vicah, Rue Nationale 99. Vsi rojaki v tem mestu in okolici lepo vabljeni!

Poroka: Na Veliko noč sta sklenila zakrament sv. zakona v cerkvi sv. Edvarda v Lensu: Jovan Trivić in Barbara Resovac.

Na praznik Marijinega oznanjenja je odšla v boljše življenje **Marija Gračner**, roj. Kolar, stara 62 let. Pogreb je bil v Liévinu 28. marca. Zapušča 2 hčeri in vnuke. Naj ji sveti večna luč.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo v kapeli MONTCHEUIL, 33 rue de Sèvres, Paris 6., métro: Sèvres-Babylone; v poletnih mesecih do konca avgusta ob **ŠESTIH POPOLDNE** (sicer ob petih). — Ker moramo prostore izprazniti najkasneje do pol osmih, zato naj v času, dokler je sv. maša ob šestih, tisti, ki pridejo zaradi urejevanja dokumentov, svoje zadeve uredé pred mašo. Naše duhovnike dobite tam 2 uri pred mašo.

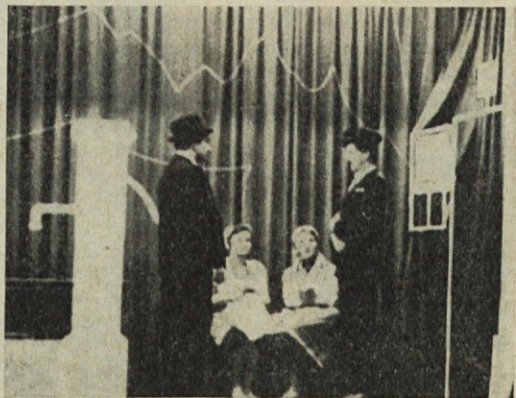
Opozarjamo, da bo sv. maša tudi na praznik **Vnebohoda**, v četrtek 11. maja, kot navadno, t. j. ob šestih.

PRVO NEDELJO V JUNIJU — 4. 6. — bomo imeli procesijo sv. Rešnjega Telesa. Zato bo izjemoma sv. maša že ob **POL PETIH** in sicer v cerkvi, ki je poleg naše kaple, 33 rue de Sèvres, nato bo procesija (s slovenskimi evangelijski) po hodniku in dvorišču pred našo kapelo, kjer se bo slovesnost zaključila. Vsi ste prijazno vabljeni, da se udeležite te slovesnosti, h kateri je že prijavljenih lepo število rojakov iz Pas-de-Calais.

DRUGO NEDELJO V JUNIJU — 11. 6. — nam bodo naši najmlajši pripravili otroško igro, kjer bodo tudi zarajali in kjer boste lahko pri tomboli dobili lepe dobitke. Čisti dobiček prireditve je namenjen za misijone na Madagaskarju, ki so pred kratkim utrpeli težko škodo pri viharju, ki je tam kaj divjal. Prireditev bo v dvorani na 7 rue Poulletier, Paris 4., métro: **PONT MARIE** (na otoku St. Louis, prva ulica na levo od mosta); začetek točno ob **TREH**. Sv. maša bo na **ISTEM NASLOVU** kot **IGRA** ob šestih. — Vsak naj si šteje za narodno dolžnost, da se prireditve udeleži, da bo s tem pokazal našim najmlajšim, da cenimo njihovo prizadevanje, ko v tujini — kar je zanje še težje kot za odrasle — pripravijo slovensko igrico; obenem naj tudi pokaže, da se zaveda svoje verske dolžnosti, da podpre misijonarje.

Velika noč je za nami, vedno pa smo še v velikonočni dobi. V vsej tej dobi poskušajmo držati dobre sklepe, katere smo napravili ob velikonočnih zakramentih.

Na Belo nedeljo smo se po službi božji **poslovili** od usmiljenke, sestre Marjete Mrhar. Doma iz Tihoboja pri Litiji je s 17. letom stopila k usmiljenkam sv. Vincencija Pavelskega. Je diplomirana bolniška sestra in je delovala kot redovnica v Ljubljani, nato v Mengšu, zadnjih 14 let pa v Skoplju v Makedoniji. Od tam je pred meseci prišla v Pariz in tu pridno pomagala sestri Rozaliji pri njenem požrtvovalnem delu za naše ljudi. 15. aprila je odpotovala z ladjo na Madagaskar, kjer se želi še posebej posvetiti gobavcem. V času, ko je človek prodrli že v vsemirje, ne pozabimo, da je največja odlika človeka ljubezen, ki se žrtvuje za druge. Naj daje Bog ob izvrševa-

V Parizu za pustno nedeljo: prizor iz igre „Pričarani ženin“

nju te ljubezni sestri Marjeti vedno potrebnih moči. Naj zgled te ljubezni vzbudi med našim narodom še dosti redovniških in duhovniških poklicev.

Krščena sta bila: Angela POČKAJ, hčerka Milana Počkaj in Marjete Banfi (botrovala sta pa Just in Marija Počkaj), ter Jožef MAHNE, sin Antona Mahne in Eme Dodič (botra: Jožef Mahne in Marija Kocjančič).

Zvestobo pred oltarjem so si obljubili in tako prejeli zakrament sv. zakona: Franc CERKVENIK iz Dolnje Kosane in Marija HOZJAN iz Velike Polane v Prekmurju ter Stanislav ULJAN iz Zabič v podgrajski fari in Marija TOPLICANEC iz Hotize, pa še Miloš GULIČ z otoka Krka in Antonija Ivana LOPEZ-JIMENEZ iz Tarazone de la Mancha v Španiji. Vsem novoporočenim želimo obilo sreče!

Emigracija: V Združene države so odšli: Anton GOMBAČ iz Harij na Primorskem, Katica KRAMPAČ iz Trnja v Prekmurju, Ljudmila PETROVČIČ iz Volakov pri Kranju, družina Antona SLAK (mož iz Martinje vasi, žena Stanislava HUČ iz Medvedjega sela, sin Anton pa je bil rojen v Parizu), Jože SLOKAR iz Lokavca pri Vipavi in Tončka SKVARČA iz Rovt.

Anici FERČAK je na veliko sredo, 29. marca, v Renkovcih v Prekmurju umrl oče Štefan, za katerega smo molili pri naši maši v nedeljo, 16. aprila. Izrekamo ji iskreno sožalje.

CREUSE. — Sv. maša za Slovence bo na praznik Vnebohoda, v četrtek, 11. maja, v župni cerkvi v CLUGNAT ob ENAJSTIH. Pokažimo s svojo udeležbo, da je naša vera trdna!

LOIRET. — Zopet je smrt s svojo košo posegla med nas. Na tiho nedeljo, 19. marca, je nenadoma umrl v Bucy-St. Liphard Matjaž COPOT, katerega sta 21. 3. ob številni udeležbi rojakov pospremila na pokopališče v Bucy č. g. Čretnik in č. g. Lavrič. Pokojni je bil rojen v Odrancih l. 1902, v Franciji je živel od leta 1932 dalje. Za zadnji božič je bil na obisku v domovini, zdaj pa je nepričakovano, zadet od srčne kapi, odšel v večno domovino, kamor naj ga spremljajo naše molitve. Njegovi nečakinji Liziki Kociper, ki mu je pridno pomagala, odkar je v Franciji, naše sožalje.

Na Belo nedeljo nas je bilo lepo število pri domači službi božji v Tivernonu in smo pod vodstvom našega lanskega novomašnika g. Rodeta tudi pridno peli.

LA COMBELLE (Puy-de-Dôme). — Slovenski duhovnik pride na obisk po prazniku Vnebohoda in bo imel v nedeljo, 14. maja, ob 9. uri sv. mašo v La Combelle, v ponedeljek ob 8. uri pa v Charbonnier.

LA MACHINE (Nièvre). — Na veliki torek je po dolgi bolezní umrl Matevž Dragan, katerega smo ob veliki udeležbi pokopali na veliko sredo. — Pokojni je bil rojen v Št. Petru pri Novem mestu in v Franciji že 31 let. Zeni Mariji, doma iz Radeč pri Zidanem mostu, s katero se je poročil 1911, kakor tudi sinovom Cirilu, Henriku, Lojzetu in Tončetu ter hčerki Meri izražamo iskreno sožalje; njega pa, ki je bil vedno in povsod zaveden Slovenec, se spominjamo v molitvah!

Nice

Zopet se oglašamo. Postni čas smo preživeli brez plesa brez gostij in hrupnih veselice: tako torej, kakor Cerkev predvideva.

Veseli smo bili, ko nas je na velikonočni praznik tako lepo pohvalil naš župnik pater Jakob. Rekel je namreč, da smo bili zares pridni, saj da smo skoraj vsi Slovenci šli k zakramentom za praznike.

Ob začetku postnega časa pa je naš pater nad nami skoraj obupal. Zdelo se mu je, kakor če bi bil pustni torek popolnoma v znamenju bojkota, štrajkov, kakor so v navadi v svobodnih deželah. Saj veste, da nima »na hrbtu« samo nas Slovence, ampak še »druge«... Nekje je tako nekako pripovedoval:

Izgledalo je, kot če bi imeli popoldne ob 3. stanek tisti, ki že nekaj let sem korakajo proti oltarju glede »življenske zveze«, pa so sklenili, da bi bilo najbolje oltarje podreti, da bodo tako brez ovire korakali naprej v življenjski svobodi... Ob štirih popoldne je bila seja nogometnega kluba »naših«, ki so mnenja, da bo najbolje, če bodo z žogo v roki hodili brez župnika, kajti ta ne razume, kaj je »važno« in kaj je »važnejše« v življenju...

Bilo je, kakor če bi se ob 5. popoldne zbrali »združeni pevski zbori« ter sklenili, da želé prepevati svobodno, kot so svobodni pastirji po naših planinah, ne da bi jim kdo uravnaval glasú in jih vodil po notah...

Bilo je, kot če bi imeli ob 6. zvečer sejo »roditelj« ter izjavljali, da naj bodo njih otroci kr-

Na pariški postaji ob slovesu rojakov, ki odhajajo čez morje.

ščeni po francoskem načinu, kajti ta je mnogo bolj moderen kot slovenski...

Bilo je, kakor če bi bila ob sedmih zvečer plenarna seja vsega našega življa, kjer je bilo „so-glasno sprejeto“, da je naš župnik četnik, vstaš, komunist, domobranec, fašist in nacist — z eno besedo — narodni izdajalec, ki se ga je treba varovati kot samega „zlomka“. Ob koncu te seje je sestavil predsednik „zveličavno“ vprašanje, kdo bo sedaj našega župnika na novo „zmatal“, zakrpal in „zrihtal“, da bo drugo jutro lahko ljudi pepelil... Do glasovanja ni prišlo, ker je bilo vprašanje preveč „delikatno“. Tako se mu je zdelo, da je bil „zdelan“ naš ubogi pater Jakob, da je zgle-

dal kakor „kušon“, kakor pravijo Francozi. Tako je nekje pripovedoval.

Mi smo pa potem enoglasno rekli: Črna zemlja naj pogrezne tega, kdor odpada — kot pravi slovenska pesem...! Zato le skupaj držimo! To bo še najbolj veselo in sigurno. Pa drugič zopet več!

MARSEILLE. — Dne 19. marca je bilo pri nas zopet lepo. Prišel je med nas p. Jakob. Imeli smo skupno sv. mašo in kar tri poroke: Gregorjeva Anica, doma iz Murske Sobotе, je vzela za svojega življenjskega druga Jožeta Borgelot, ki je prav ta dan godoval. — Karel Slak in Frančka sta se zmenila sedaj za dokončno. Tako je

Kar trije pari so v Marseille v marcu sklenili zakonsko zvezo pred Bogom in celim svetom. Bog jih živi!

Ferjančičeva izseljenska družina se zaveda, da je Bog na prvem mestu v našem življenju in da je treba ostati zvest svojemu slovenskemu materinskemu narodu, četudi v Marseille. Naj bi bil Bog z njimi!

prav! — Pečnikova Tilka, ki jo vsi naši poznajo kot ugledno, pošteno in dobrosrčno dekle, je pa vzela Vukinovega Mirka. Saj skorajda vedeli nismo, kam in kod bi šli, da bi vsakemu teh naših parov delali popoldansko družbo. Vse božje varstvo jim želimo na skupni življenjski poti!

Ob Luksemburgu

19. marca je na Aumetzu umrl nenadne smrti **Emil Colja**. Bil je doma z Goriškega in star 66 let. Vsem sorodnikom naše iskreno sožalje!

Bolniki: Precej težko je bil poškodovan v rudniku rojak **Jereb** iz Moutiers (o čemer še nismo poročali). Ruda se je utrjala in mu je zlomila desno nogo in mu s pritiskom poškodovale še levo. Bil je precej časa v bolnici Briey. Zdaj je, hvala Bogu, že precej boljši. Ima še nogo v mavcu, toda upamo, da bo mogel kmalu zopet hoditi. — Na zdravljenje v bolnišnici Mont St. Martin je morala gospa **Oswald** iz Réhon-les-Longwy.

Nancy. — V soboto pred cvetno nedeljo je prišel maševat k nam naš slovenski duhovnik. Usmiljene sestre nas vedno lepo sprejmejo; med njimi je namreč tudi Slovenka, **Rožetova** iz Tucquegnieux-Marine, ki jo je pa tisti dan popoldne doletela huda vest: umrla ji je nenadne smrti sestra, poročena s Francozom; zapušča 2 otroka in moža-vdovca. Njeni materi, ki že leta in leta zvesto sodeluje v »Naši luči« z marsikatero pesmico in članki, naše iskreno sožalje! — Popoldne smo šli obiskat z g. župnikom v

bolnico gospo **Poharec**, ki je menda najstarejša Slovenka v Nancy (77 let). Na nogo ne more. Bila je kljub starosti in boleznim dobrodušna in razigrana, tako da smo se ob njenem pripovedovanju prav zares nasmejali.

Giraumont. — **Sporočamo**, da bo od meseca maja naprej vsako prvo nedeljo v mesecu sv. maša v Giraumont, namreč ob 5. uri popoldne v župnijski cerkvi in ne več v Piennes kot doslej.

Zahvala in voščilo: 7. maja bo obhajal msgr. Grims, župnik v Merlebachu, svojo 60-letnico in svoj god. Slovenci ob Luksemburgu in nad njim se še vedno spominjamo njegovih uslug, njegove dobrodelnosti med nami. Kolikim je posredoval to in ono, te ali druge vrste papirje. Koliko se je prizadeval za našo vernost, ko je hodil dolga leta med nas, nam oznanjal božjo besedo in odpuščal skesanim v spovednici grehe! Zdaj, ko bo njegov god in 60-letnica njegovega življenja, se ga bomo večkrat hvaležno spominjali in molili za blagoslov njegovega dela in truda med ovčicami, ki so mu zaupane. Kličemo mu: Hvala Vam, gospod monsignor, za vse. Bog Vas ohranja še mnogo let zdravega in blagoslavlja Vaše delo še naprej.

Ardennes. — 11. marca t. l. se je v Bouzicourt poročila Marija ŠUSTARŠIČ, rojena na Tanči gori pri Dragatušu. Za življenjskega druga je vzela Henrika CARMAUX. Vso srečo!

Tucquegnieux—Marine. — Našo zelo spoštovano in priljubljeno gospo Rožetovo

je zadel hud udarec. Umrla ji je hči Lenka, poročena z g. Aubertin-om. Bila je že več časa bolna, vendar smo gojili upanje, da se ji bo zdravje izboljšalo. Pokopali smo jo v ponedeljek, 27. 3. Pri pogrebni službi božji je malokatero oko ostalo suho ob pogledu na 11-letno hčerko in 16-letnega sina, ki sta na glas jokala za svojo dobro mamico. Mnogo ljudi je spremljalo pokopnico na njeni zadnji poti; med njimi smo opazili tudi več usmiljenk, saj sta dve sestri rajnke redovnici. Mami, sestrām, bratom in vsem sorodnikom izražamo svoje globoko sožalje in sočustvovanje, prezgodaj umrli Lenki pa bodi Vsemogočni milostljiv sodnik, saj je bila ves čas svojega življenja pridna žena in mati ter zvesto izpolnjevala svoje verske dolžnosti. — Poročati moramo tudi, da se je v našem rudniku težko ponesrečil Slovenec **Martin Podlesnik**, ki se zdravi v bolnišnici v Briey. Želimo mu skorajnjega zboljšanja in okrevanja. Na očesu je pa dobil — tudi v jami — težke poškodbe Žagarjev Stanko. Tudi njemu želimo, da bi se mu vid stoodstotno povrnil.

Ob nemški meji

Iz naše pisarne:

Veliko noč so praznovali z **novorojenim** detetom: Silvano Turčinovič in Christine Ratajczak s svojim sinkom Borisom-Silvanom, krščenim 29. 1. v Hôpital (Moselle); Franc Župevc in Marija Šinkovec s svojim sinom Fabrice-Markom, krščenim na velikon. nedeljo, 2. 4. v Merlebachu; istega dne tudi Jakob Štriker in Stanislava Budna s svojo hčerko Moniko, krščeno na Veliko noč v Merlebachu. Naj bi to velikonočno veselje trajalo vse življenje!

Mirko in Olga Berden iz Ars Laquenexy (Moselle) v Franciji sta slavila slovesno poroko.

Pred oltarjem so si obljubili zvestobo: Marija Gregorčič in René Babit 3. 4. v Freymingu, Rade Valetić in Zdenka Pesusić 4. 4. v St. Julien-les-Metz, Ivan Hlupič in Helga Bucke pa dne 15. 4. v Merlebachu. — Naj vas vse nebeški Ženin spremlja in blagoslavlja na vseh vaših potih!

V času, ko so utihnili zvonovi in verniki klečali ob božjem grobu, smo mi stali žalostni ob grobu dobrega rojaka **Franceta Plahuta**, ki je po težki bolezni umrl v bolnici v Forbachu na veliki četrtek in bil pokopan na veliko soboto popoldne v Stiring-Wendelu. Bil je rojen 9. 3. 1894 v Lešju pri Celju, poročen z Marijo Lah, oče štirih še živih otrok. V njegovem stanovanju v Habsterdicku je bil v resnici dom za vse slovenske duhovnike, ki jih je vedno gostoljubno sprejel. Bil je priden delavec, skrben oče, veren katoličan, dober, priazen do vsakega, v trpljenju pa izredno potrpežljiv. Še v svoji težki bolezni je povedal rad kako šalo, da je dal poguma trpeči materi, ki tudi sama ni zdrava. Ko je bil rajni ljubljanski škof dr. Rožman pri njem, ni mogel prehvaliti dobrohotnosti očeta in matere. Vsa kolonija Habsterdick je žalovala za svojim dobrim prijateljem in kljub dežju in viharju jih je veliko spremljalo pokojnega dobre pol ure daleč peš na pokopališče. Tam se mu je zahvalil in se ga spomnil v molitvi slov. izseljenski duhovnik, njegov dobri prijatelj g. Mauc pa mu je z lepimi besedami v imenu prijateljev poklonil krasen venec na grob. Kot je ravno na veliko soboto bil položen v grob, smo prepričani, da bo očiščen s svojim trpljenjem in večkrat prejetimi zakramenti in po veliki ljubezni do Matere božje z Brezij, do-

živel veselo velikonočno jutro in srečno vstajenje v neminljivi sreči! Tu mu izrekamo še enkrat zahvalo za vsa dobra dela, za vse korake, ki jih je naredil za Marijino božjo pot v Habsterdicku in za naše duhovnike. Naj to prinese blagoslov vsej njegovi družini, njemu pa srečno večnost! Materi, hčerkama, sinovoma in sorodnikom izražamo ponovno iskreno, krščansko sožalje! Dragi g. Franc! Pri oltarju Marije Pomagaj in v naših molitvah nas bo vedno spremljala hvaležna misel nate in na tvoje dobrote!

Božja pota so oživila: V Habsterdicku se bomo zbrali spet **1. maja**. Program bo podoben lanskemu. Popoldne je po blagoslovu spet blagoslov avtomobilov, motorjev, koles pred kapelo. Verni častilci Matere božje spet mislijo na lepe ure, ki so jih že preživeli na tej romarski poti, od koder s tolažbo, mirom in veseljem v srcu odhajajo zopet v borbo življenja.

Letos imamo lepo priliko, da gremo v **Lurd** pod Pireneji skupaj z rojaki iz severne Francije. Z njimi pridemo skupaj v Parizu in nato skupno nadaljujemo romanje do tega svetega kraja. Odhod bo 19. junija, povratek pa 27. junija. Vožnja (s hrano v hotelu) iz Pariza v Lourdes in nazaj 17.700 frankov. Od tu se odpelje do Pariza naša skupina s postaje Bening. Odhod vlaka bo vsakemu, ki se prijavi, točno sporočen. Ako se jih prijavi 10, imamo 30% popusta, ako 25, imamo 50% popusta. Za okolico Aumetza sprejema prijave č. g. Dejak, za okolico Merlebacha pa podpisani. V začetku maja je treba oddati tudi denar, kot bo dobil vsak na posebnem listku napisano. Ker gre letošnji romarski vlak iz Metza najprej v Italijo, nato šele v Lurd, se bomo letos pridružili rojakom iz Pas-de-Calais.

Poročni jubileji se nadaljujejo. 26. februarja sta praznovala 30-letnico poroke rojaka Štefan in Jožefa Rotar pri sveti maši ob 10. uri v Merlebachu. Tako lepo je bilo videti, ko je cela družina pristopila k sv. obhajilu. To je bil res lep spomin na oni dan, ko sta pri poroki kot ženin in nevesta prejela Zveličarja kot spremljevalca za svojo zakonsko pot. — Par dni pozneje sta slovesno obhajala svojo srebrno poroko Mirko in Olga Berden v Ars-Laquenexy (Moselle). Obe družini sta zvesti naročnici »Naše luči«. G. Rotar je že dolgo let raznašalec našega lista za svojo okolico, zaradi česar še posebej čestitamo. — Naj ljubi Bog vsem jubilarantom da kot plačilo za vse

dobrote trdno zdravje in obilno blagoslov nje in njihove otroke!

Začenjajo se časi izletov. Le pohitimo radi v naravo, saj to pomirjevalno vpliva na razburjene živce! Ako pohitimo iz naše kotline na bližnji hrib Seingbouse, nas pelje pot skozi Betting, kjer ima prijazno gostilno g. Trautman. V tej slovenski gostilni boste dobro postreženi in se po nizki ceni okrepčani napotili dalje na sprehod. Tudi ta gostilna ima naročeno »Našo luč«. Tako boste tam prebrali novice, če sami nimate lista naročenega. — Pri vseh izletih, ki jih boste zlasti v lepem majniku napravili, pa gotovo pojdite prej ali na poti k nedeljski sv. maši. Vaši otroci morajo v šoli pri verouku večkrat žalostno priznati: »Nisem bil pri sv. maši, ker smo napravili izlet.« Ne učite tako svojih otrok, sinov in hčerá, da jim ne iztrgate izpod nog teme-lja, na katerem sloni sreča vaših otrok!

Po velikonočnih praznikih, katere ste mnogi prav lepo krščansko praznovali, vam želim Marijinega varstva v mesecu maju! — Stanko Grims, slov. izseljenski župnik.

V LUKSEMBURGU

Slovenci in Hrvatje iz Luksemburga se zahvaljujemo našemu duhovniku iz Aumetza, ki je na velikonočni ponedeljek dopoldne prišel maševat in smo tako skoraj vsi mogli opraviti sv. spoved. Tudi č. g. Molitor je prišel. Le na vsako toliko časa se to dogaja; smo pa za tistikrat, ko imamo to priliko, za to bolj hvaležni.

V NEMČIJI

Okoli Essena

Pri zakramentu svetega **krsta** so postali božji otroci: Valpurga Oprešnik, hčerkica Antona in Marije iz Essen-Bergeborbeck. Krst je bil 19. 3. v tamkajšnji cerkvi sv. Tomaža. — 26. 3. je bila krščena Dalija Marija Černuta, hčerkica prvorojenka Alojza in Danijele, v cerkvi St. Johann v Altenessenu. — V Gelsenkirchen-Bueru pa je bila krščena 16. 4. Marta Kuhar, staršev Martina in Marije. — Otročkom želimo zdravja na duši in na telesu, botrom in botram skrbno prizadevnost, veselim staršem pa božjega blagoslova pri vzgoji zaupanih jim otrok!

Predsednik slovenskih društev v Porurju pred drugo svetovno vojno, Johan Lindič, s soprogo v svojem stanovanju v Meerbecku. Zlato poroko bosta praznovala letos 25. junija. Iskrene čestitke! Božji blagoslov naj ju spremlja še do diamantnega slavlja.

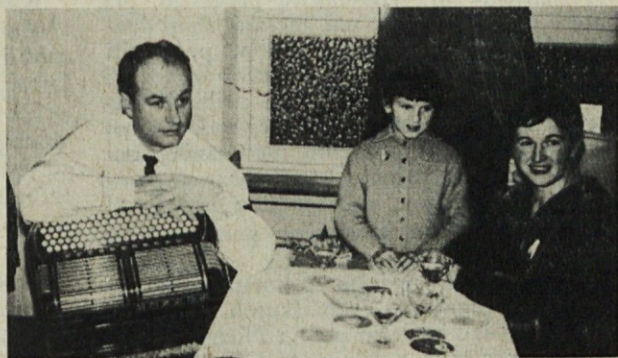
Porok v zadnjem času ni bilo. Sicer pa kratek premor ne škoduje! Verjetno so neveste še na poti iz domovine ali kaj?

Ker smo Slovenci čvrste korenine, tudi umrl ni v tem času nihče. Včasih smo v vsaki številki morali na žalost poročati o nesrečah v rudnikih ali na cesti. Sedaj pa je vedno manj fantov v rudnikih in pri vožnji so postali previdnejši!

Za Veliko noč so se rojaki dobro pripravili. V vseh večjih krajih Porurja so bile maše in prilika za velikonočni prejem zakramentov. Seveda pa bi še marsikateri rojak lahko svoje račune z Bogom nekoliko pregledal in ugotovil morda negativno bilanco. Še je čas, izpolnimo velikonočno dolžnost!

»Naših šeg in običajev tudi močan dež

Hrenova družina iz Düsseldorfa. Devetletna Irena je šla na belo nedeljo k prvemu sv. obhajilu. Gospod Jernej je pa kar zaljubljen v svojo harmoniko. To bi bil muzikant za „ohceti"! Obrnite se nanj! Naslov dobite pri Dušnopastirskem uradu v Sterkrade, Mathildestrasse 18.

ne prežene,« tako so rekle naše gospodinje, ko so na veliko soboto prinesle velikonočna jedila k žegnu v kapelo Marienhospital Altenessen. — Tudi hrena ni manjkalo, nekatere pridne gospodinje so ga same pravočasno zasadile v vrtič poleg hiše, kjer stanujejo. Pravijo, da je bil zelo hud, verjetno od porurskih saj...

V bolnicah je vedno kaj naših rojakov. Bolezen in nesreča ne počivata. Rojake prosimo, naj za bolnike pridejo iskat slovenske knjige k slov. duhovniku. Branje prežene dolgečas in bolnik laže pozabi na bolečine!

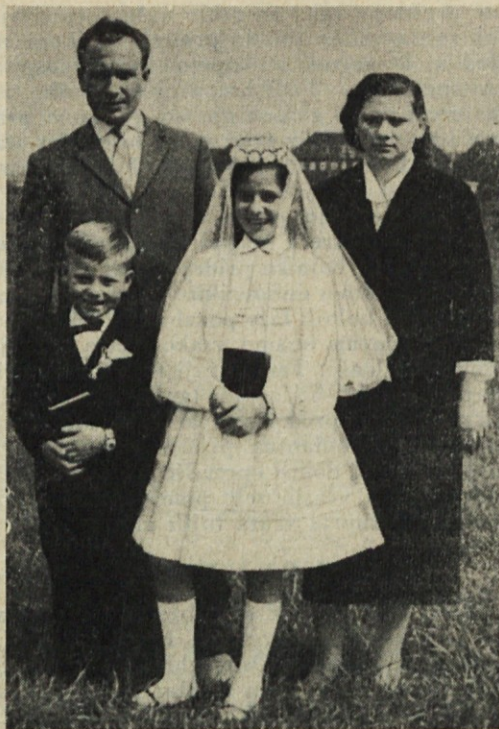
V Solingenu imamo vsako tretjo nedeljo slovensko mašo. Tamkajšnji rojaki radi prihajajo. Odslej bodo tudi tam uradne ure in sicer eno uro pred mašo, to je ob štirih popoldne. »Ambulantna pisarna« slovenskega duhovnika je dobro opremljena tudi s štampiljkami, ki včasih zelo pomagajo in odpirajo sicer zaprta vrata tujih uradov...

Okoli Oberhausena

Krst: Na praznik sv. Jožefa, 19. marca, je bila krščena Margareta Lednik, hči Jožefa in Katarine iz Osterfelda. Za botra sta bila zakonca Dragutin in Marija Knez. Krst je bil v Sterkrade, St. Josefhospital. Srečnim staršem naše iskrene čestitke!

V Meerbecku sta se 18. marca poročila Božidar Ferlin v Anžah, župnija Rajhenburg, in Marija Novak iz Gor. Sv. Lenarta pri Brežicah. Poroka je bila v cerkvi sv. Barbare v Meerbecku. Vso srečo na skupni življenjski poti želimo!

Odperto srce so imeli rojaki, ki so se na tiho nedeljo udeležili sv. maše v Sterkrade, St. Josefhospital. Pri zbirki med sv. mašo so darovali kar 165.— DM za revne in lačne ljudi po nerazvitih deželah. Darovalcem vse priznanje! Dokazali so, da zanje ne velja pregovor: »Sit človek težko lačnega razume.«

Miroslava in Jožek Zavec iz Alsdorfa pri Aachenu sta prejela zakrament sv. birmе. Le pogledajte ju, kako sta vesela lepega birmanskega darila, mašnih knjižic! Pridno ju bosta uporabljala pri šolskih sv. mašah (kakor je v Nemčiji navada) in ob nedeljah. — Tudi birmanska botra, Avgust in Antonija Praper, sta ponosna na svoja birmanca.

V NIZOZEMSKI

Dež na letošnjo Veliko noč je napravil toliko presledka, da smo mogli s slovesnim »vstajenjem« in velikonočno procesijo, pri kateri sta sodelovala naš mešani zbor društva »Zvon« in mestna godba, proslaviti zmago našega Gospoda. Kot vedno so rojaki tudi letos iz celega Limburga prihiteli navsezgodaj v Heerlerheide k tej velikonočni slovesnosti, ki je verjetno med najlepšimi med Slovenci v tujini. Ostanimo zvesti svojim lepim verskim in narodnim običajem!

Opozarjamo na šmarnične pobožnosti v majniku.

Prvo in četrto nedeljo se bomo zbrali pri Mariji Pomagaj pri frančiškanih na Sitar-derweg, drugo nedeljo pa na Nieuw Einde, kjer bo proslava naših mater. O binkoštih

bomo priredili dvodnevni izlet »Zvona« v Luksemburg.

Zahvala. — Vsem prijateljem in znancem, ki so me tako zvesto obiskovali v času mojega bivanja v bolnici, zlasti pa še slovenskemu duhovniku č. g. Vinku Žaklju, ki je od tako daleč prihajal, moja prav prisrčna zahvala.

Jože Drenovec, Brunssum

V AVSTRIJI

Salzburg. — Marsikdo je že večkrat dejal, da ne bi šel nikdar zdoma, ako bi vedel, da je treba tako dolgo čakati, da moreš kam emigrirati. Nekaj jih tu že dolgo časa, nekaterim so pa sploh pota zaprta. Po čigavi krivdi? — V glavnem pa so zdaj spet sami novi obrazi med nami. Prišli so iz Traiskirchena pri Dunaju in bodo, ko boste to brali, že odšli naprej proti Avstraliji. Zadnjič je vendar odšla večja skupina rojakov tudi na Švedsko. Tam so za začetek seveda spet prišli v tako hišo, kot je tu: taborišče. — Za Veliko noč smo imeli priložnost opraviti sv. spoved pri slovenskem duhovniku. Pa tudi kakšna poroka je včasih med nami. Č. g. stolni vikar dr. Lavrenčič je že več parom pomagal, da so po krščansko začeli skupno življenje ter šli v življenje in v svet kot mož in žena.

Pri zasliševanju. — Sodnik: »Ali ste res ukradli kolo, ki je bilo naslonjeno na pokopališki zid?« — Tat: »Ukradel? Ne. Mislim sem, da je lastnik umrl.«

V hotelu. — Gost: »Hej, sluga, kakšen red pa je v tem hotelu? Pred mojimi vrati je en rjav in en črn čevelj!« — Sluga: »To je pa res čudno! Vi ste že drugi, ki se mu je zgodila taka zamenjava!«

Ribniška. — Svoj čas je prišel Ribničan s sinom v Ljubljano. Sin je zagledal avtomobil in brž vprašal očeta, kaj je to. »Smrkavec, kaj ne veš? To je avtomobil.« Tedaj pride mimo konjska vprega in konji se splašijo. Sin vpraša očeta: »Oče, zakaj so se konji splašili, ko so zagledali avto?« Oče: »Saj bi se tudi ti ustrašil, če bi videl iti po cesti prazne hlače in nobenega notri.«

Reklama. — Na vratih nekega frizenja v Göteborgu je zapisano: »Govorimo švedsko, angleško in nemško; po želji pa postrže-
mo tudi molče.«

POSETNICA

Murko Botassa

V katerem kraju stanuje ta človek, ki je po očetu Italijan, po materi pa Slovenec?

NAPIS

Kaj pomeni naslednji napis? To ni kakšna indijščina, to je slovenščina, le brati jo moraš pravilno. Napis je v tej številki našega lista.

Čulašan, kintel 10., 5 akliveš

ŽIVALSKI GLASOVI

A. ----- poje petelin
----- se oglašča žaba
---- pravi sova

B. ----- laja pes

Od A do B navzdol: naša vsakdanja hrana.

MAJNISKI PESMI

V tiskarni je hotel črkostavec postaviti začetne verze dveh majniških pesmi. Besede je zmešal in zato verze takole napisal:

Spet majnik nas venčani razliva...

Že krasni kliče se maj...

Kako se glasijo verzi pravilno?

STARA UGANKA

Kdo je to?

Ostro gleda in brez nog
tiho plazi se okrog.

Kogar zvita piči,
zdravje mu uniči.

(Kčrk)

POIZKUSI:

Čebelici

čebelica, ti neznatna stvar,
kak' pridno med nabiraš
in sama ga ne ješ nikdar,
le vonj od njega vživaš.

Za druge si nabrala
še voska in strdi,
a človek pa v zahvalo
te z vodo napoji.

Pred Večnim na oltarju
iz voska luč gori,
čebela, kot da ve za to,
po drugega leti...

J. Potočnik, Belgija

O spomin

Slovenec, kam odhajaš,
Le kam se v svet podajaš?
O sreči sanjam se udajaš.
Vsak po svoje srečo išče,
Enako kot za zrnem hodi pišče.
Ne zapustil več bi domovine,
Saj zdaj obuja le spomine.
Kaj, ko življenje je vprašaj,
In kaj bo, ne več ne prej ne zdaj.

Dela v tujini ne boj se poprijeti!
Razočaranje je brez pomena.
Utihni in daj rajši potrpeti!
Želja zlasti mladega navdaja,
In glej, zato družino si ustvarja
Na tujih tleh, tujega kraja
In že svoj dom postavlja.

S(ch)toji dom Slovencev
V vrsti drugih — tujcev — tam nasproti.
Enostaven je v lepoti.
Teži pač srca sosedov v zavidljivosti,
Zavidajoč zmogljivosti — Slovencev.

Sl. St., Francija

*

Naslovi izseljenskih duhovnikov

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England. — BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique. — Kazimir Gaberc, Grand'rue 211., Charleroi, Belgique. — FRANCIJA: Nace Čretnik, Jože Flis, Ciril Lavrič, vsi: rue S. Fargeau 4, Paris XX, France. — Msgr. Valentin Zupančič, rue Claude Debussy 17, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Stanislav Kavalar, Pavillon XII/43, Billy-Montigny, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, rue Victoire 33, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, rue N. Colson 24, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France. — NEMČIJA: Dr. Janez Zdešar in Ciril Turk, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade, Westf., W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, Hindenburg-Str. 20, Esslingen/Neckar, W. Deutschland. — Franc Šeškar, Zieblandstrasse 32/II. Rgb., München 13, W. Deutschland. — NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

— * —

Popravi! Pri sliki na str. 17 beri: „... sta slabila srebrno poroko...“

NAŠALUČ

**Vez med Slovenci
v zapadni Evropi
10. LETNIK**

» «

IZIDE desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta.

» «

Kdor ga želi, naj se obrne do bližnjega poverjenika ali pa naj ga NAROČI naravnost pri upravi v Celovcu.

» «

Če ga naročite pri upravi v Celovcu, STANE NA LETO 28 šil., 50 bfr, 6 NF, 4 h. gld, 5. DM, 700 lir, 12 angl. šil., 1.50 dolarjev.

» «

DOPISE za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

» «

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

„Naša luč“, Viktringer Ring 26,
Celovec — Klagenfurt, Austria.

» «

Za uredništvo odgovarja: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

Pred jubilejno številko

Za 10-letnico izhajanja »Naše luči« pripravljamo jubilejno številko. Kot smo zadnjič sporočili, prijazno vabimo vse rojake, ki znajo sukati pero (poleg volana, krampa, lopate in ... šivanke), naj popišejo kak zanimiv dogodek iz izseljenskega življenja. Če kdo ne zna lepo zložiti, mu bo že urednik popravil, da bo prav in da bo imel njegov članek glavo in rep. Zaželeni so kaki članki.

Gradivo za jubilejno številko zbiramo **do 5. junija.**

UGANKA ZA NAŠE MALE

Ali veste, kaj se je Janku dogodilo? Iz Trebnjega je šel v Novo mesto. S seboj je imel ovco, volka in veliko glavo zelja. Tedaj je prišel do reke, do velike vode, čez katero je mogel iti samo s čolnom. Sebe, ovco, volka in zelje ni mogel vzeti v čoln. Moral je pustiti nekaj na bregu.

Kako si je pomagal iz zadrege, da ni volk požrl ovce in ni ovca pojedla zelje, vam pove naslednja slika-nica.

